

Ἡ ὄρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμεαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΟΡΑΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται ὅλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Ἐνδραμιὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα 12 ὄρ. καὶ γιὰ τοὺς ἄλλοι ἀπὸ τὸν Ἑλληνας 15 ὄρ. προπληρωσίαις. Ἡθε περὶ πᾶσι πολίτου τυπὸνεται τῆς δωρεᾶς μόνον ἢ γνωστοποιήσεις πλιν: ὠνουν 50 λεπτά τὴν ἀράδα γιὰ τὴν κάθε φορά.

Ἀθήναι. 11 Φεβρουαρίου 1888

Ἄριθ. 140+138+60

Καὶ

ἔτσι μείναμε μὲ τὴ χαρὰ μόνη.

Ἰστέρα ἀπὸ τέσσερις μέραις ταθατούρικα, χαρὰις, μεθύσια, ξεποδαριάσματα, ξελαρυγγιάσματα, πονοκεφαλιάσματα, σχέδια, ἐλπίδες, συζητήσεις καὶ μωρολογίαις, ἦθε πάλι ὁ Τρικούπης στὰ πράγματα μένουσ ὕπως ἦταν, μπερδεμένα καὶ σκοτεινά.

Θ' ἀρχίσωμε πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τί εἶχες Γιάννη τ' εἶχα πάντα.

Θ' ἀρχίσουν πάλι στὴ Βουλὴ ἢ λογοδιάρροιαις καὶ ἢ πᾶρλαις ἢ ἄσκοπεις, καὶ τὸ κατακαυμένο τὸ ἔθνος θὰ χάσκη ἐλευσινὸ καὶ τρισαθλιο, ὅπως τὸ κατάντησαν οἱ Πετρέλαιοι.

Καὶ τότε τί μέλλει νὰ γίνη, θὰ ζήσῃ ὁ Πετρέλαιοι, θὰ στερεωθῇ, θὰ τὸν δοῦμε μὲ τὰ σωστὰ στερεωμένο ἢ θὰ κλονίζεται πάλι ἀπὸ τὸν κ' ἀπὸ καὶ σὰν ψαρόβαρκα στὴν φουρτούνα.

Ἐγὼ λέω πῶς θὰ συμβῇ τὸ δεύτερο, πάλι πεσιματα θὰ ἔχομε, διότι ὅπως κατάντησαν τὰ πράγματα τίποτα καλὸ δὲν θὰ γίνη στὸν τόπο, ἂν δὲν φανῇ πῶς τὸ κυβερνᾷ στερεωμένο ὑπουργεῖο.

Μὰ τὸν Θεὸ ἀηδίασα κ' ἐγὼ πλέον μ' αὐτὰ τὰ μασκαροκαμώματα καὶ μούμεινε κέρδος μονάχα τὸ κρασί ποῦ μοῦ ἤπιανε.

Καὶ

θὰ ρωτήσετε γιὰτί δὲν ἔδωσε ὁ βασιλέας στὸν Δεληγιάννη τὴν διάλυσι, ἀφοῦ βλέπει, ὅτι ὁ Τρικούπης δὲν εἶναι ὅποιος ἦταν.

Νὰ, γιὰτί ἔτσι θέλει. Εἶναι δικαίωμά του.

Θαροῦμε ὅμως πῶς καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ σκόρπιζε αὐτὴ τὴν ἄνομο βουλὴ εἰς τὰ ἔξ ὧν συνετέθηκε, καὶ νὰ προσκαλέσῃ τὸ ἔθνος ποῦ βογγᾷ νὰ ἐκφράσῃ τὴ γνώμη του καὶ τότε θὰ δοῦν, ἂν ξεμυτίσῃ στὴ βουλὴ καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ Πετρέλαιοι.

Δὲν πειράζει, τότε ποῦ τὴν πάθαμε ἂς λουφάξωμε λίγο γιὰ πέντε ἔξ μέραις ποῦ θὰ ἔχομε πάλι τὰ ἴδια πανηγύρια καὶ τρεχάματα.

Ἄ μ.

ἐκεῖνα πάλι τὰ χθεσινὰ πῶς σὰς φάνηκαν, ν' ἀνάφουν ρετσι-

νες οἱ ἴδιοι οἱ κλητῆρες, καὶ νὰ τῆς φυλᾶνε κιάλας γιὰ νὰ μὴ τῆς σβύνουν, δὲν ὑπαρξῆς μεγαλειότερη ἀδιαντροπιὰ ἀπὸ κείνη ποῦ ἀναψαν σπαρματσέτα καὶ ἡ μπουραρίαις τῶν Μαγδαλινῶν.

Φορτοῦνά μας, ὅπως καταντήσαμε.

Ἄστε με καὶ μούρχετε ἀναγοῦλα ὅταν βλέπω αὐτὰ τὰ ρεζιλίγια καὶ μασκαροκαμώματα.

Ὁ

κύρ Τρικούπης ποῦ ἔβριζε μὲ τὴν Ὄρα του ὀλάκερο τὸν Λαὸ τῆς πρωτεύουσας ποῦ τέσσεραις μέραις ἀυθόρητος ἔδειξε τὸν ἐνθουσιασμό του μὲ πρωτοφανεῖς διαδηλώσεις, ὁ Τρικούπης, λέμε χθὲς, δὲν ἐντράπηκε νὰ συνοδευθῇ μὲ λίγους ποσακέρνιδες ὡς τὸ ὑπουργεῖο ὅπου ἄκουσε καὶ πέντε ζήτω.

Καὶ αὐτὴ τὴν ψευτοδιαδήλωσι θέλησαν νὰ μᾶς τὴν παραστήσουν ὡς μέγα καὶ τραγικὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ καφχῶνται πῶς ὅλη ἡ Ἑλλάδα ἐχάρηκε καὶ ἀγαλλίασε γιὰ τὸν ξεναρχισμό τοῦ φορολογεᾶ, καὶ θὰ ἔχομε τώρα καὶ ψευτοτηλεγραφήματα φτειασμένα ἀπὸ δῶ, συγχαρητήρια γιὰ τὰ νικητήρια τοῦ ὑπερμάχου ἀρχηγοῦ.

Ἄλλὰ θὰ μείνουν κ' ἐκεῖνοι μὲ τὴν χαρὰ τους, ὅπως μείναμε καὶ μεῖς.

Ἔτσι τὰ φέρνουν οἱ καιροί.

Ὁ δεῖλὸς

τῆς πατρίδας προδότης ἐστὶ καὶ εἶναι.

Ἔτσι λέγει ἡ ἀρχαία παρμεῖα τῶν προπατόρων μας, καὶ ὁ Τρικούπης, ὡς καθὼς χιλιάκις φοραῖς εἶπαμε εἶναι δεῖλὸς, καὶ κατὰ φυσικὸ λόγον καὶ προδότης τῆς πατρίδας.

Θὰ πῆτε, γιὰ νὰ μὴ τὰ παραχοντρένωμε τὰ πράγματα, τί ἔκανε ὁ Τρικούπης καὶ εἶναι προδότης τῆς πατρίδας.

Ἄμέσως, ὁ λόγος εἶναι πρόχειρος.

Προδότης δὲν εἶναι μόνον ὁ πασᾶς ἐκεῖνος ποῦ ἀνοιξε τῆς πόρταις τῆς Χαρτοῦμ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ποῦ καταδέχεται νὰ ἐξευτελίξῃ τὸ ἔθνος του στὸν ὄξω κόσμον.

Ἡ Ἑλλάδα ὅλη ἐώρτασε τώρα τόσαις ἡμέραις ἤσυχα καὶ εἰρηνικά, γιὰ τὸ πέσιμό του, ὁ δὲ Τρικούπης, ἀπὸ τὸν καιρὸ

που παράταξε τους χωροφύλακας στην πλατεία του Συντάγματος, για τον Νικόλαον και ρεζίλεψε τον βασιλέα και το έθνος έτσι πλέον σαν ζετσίποτη ..... (σας το λέγω αλλά παρ'έβου φρανσέ, για να μη το καταλάβη κανένας σας) έτσι, λέμε, ετόλμησε σαν προδότης να παρατάξη προχτές τρεις χιλιάδες στρατιώτες στην πλατεία του παλατιού, σάματις είχε ο Λαός κανένα παράπονο εναντίον του βασιλέα, η σάματις πρόκειμο να τον διώξη, ύστερα από ένα σωρό διαδόχους διαδόχισαις.

Ήθελε να δείξη πώς τάχα ο Λαός επαναστάτησε εναντίον του βασιλέα και ότι αυτός τον περιφρουρή, να μη τύχη και ξανακαηή το έθνικόν παλάτι μας και από την άλλη πλευρά, ενώ το εναντίον ο Λαός, οι χιλιάδες του Λαού, επήγαιναν να εύχαριστήσουν τον βασιλέα, για την απαλλαγή από τα τόσα βάσανά μας;

Άλλά ο δειλός Τρικούπης δεν θέλησε να αφήση τον Λαό να αναβή άπάνω στο παλάτι, για να μη δη ο βασιλέας την αναστάσι της Αθήνας που έγινε πρωτοφανής από τον καιρό που ήρθε ο Γιώργος μας, και βάσταξε τώρα τόσαις μέραις.

Ποιός, βρέ άθλιε, έχει να κινή με τον βασιλέα παρ'ότι ο έπιος τον έβρισες ως τότε τρεις φορές, με το *Τίς πταίεις σου*, που σαν λωποδύτης έγινε πρωθυπουργός, ενώ έζούσαν οι τόσοι μεγάλοι πολιτικοί μας άνδρες, στους έπιους ήσουν ο ένας μηδέν.

Κ' αφού έδωσε ο Θεός και πέθαναν όλοι έκανες δεύτερη προδοσία στο έθνος, νομίζοντας ότι είσαι σατράπης, ότι κάνεις δεν σε κουνά, αλλά ιδού που σε κουνήσαμε, έμεις ο Λαός, που κλονούμε θρόνους και όχι Τρικούπιδες, έκανες δεύτερη προδοσία γιατί καταχρέωσες το έθνος, και η χρεωκοπία ένούς κάθε άτομου και πολυ μάλλον έθνους είναι άτιμία.

Τρίτον, διότι αφού έπεσες θέλησες να δείξης στην Ευρώπη, ότι ο πιο ευκολοστασούμενος Λαός της Ελλάδος, είναι φινιάνες.

Δεν εντράπης, άθλιε, να φέρης και κανόνια να παρατάξης στο παλάτι.

Και εναντίον τίνων ήθελες να τα ρίξης αυτά; Ήναντίον του Λαού, που έχεις την άδιαντροπία σου και οι ποσάπερνιδες βουλευταί σου, μαζί με τα Θεσσαλικά άνδράπα, να λές πώς τον αντιπροσωπεύεις.

(2)

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ

Ός καθώς λοιπόν είπαμε η παράξενή μας κυρία Χρόνενα, ήτανε πολύ παράξενη, όλα τα πάντα της έφτιαγαν, τίποτα δεν την εύχαριστούσε, ως και αυτός ο έρωμένος της.

Και θα πητε είχε και έρωμένο; Αί καλά είστε και γίνεται κορίτσι χωρίς έρωμένο; Μπορεί να λείψη η παμπάλαιη μόδα της εργολαβίας από την κάθε γυναίκα;

Το λοιπόν τώρα πρέπει να σας περιδιαγράψωμε και τον χαρακτήρ του λερωμένου της.

Αυτός ήτανε κομψευόμενος καπνοφάντης, ποσαπέρνης ήγουν μας, με τα κολάρα του με τα γάντια του βερρεσέ, έννοείται με το γυρισμένο επανωφόρι του και το φαγωμένο πανταλόνι του κ'τω, σαν άντενες του καραβιού που της πιάνει η φουρτούνα και κουρελιάζονται, και αυτό το έκανε λείει, διότι δεν έπρόφτανε ν' αλλάξη πανταλόνι από της πολλαίς δουλειαις του δημοσίου και τα σούρτα φέρτα, η αλήθεια όμως ότι δεν εύρισκε ποιθενά πίστωσι.

Γιατί ως δημόσιος υπάλληλος, κατά τον νόμο του Πετρελαίου, που δεν κατάσχονται οι μισθοί των υπαλλήλων, έγινε κλεισοπορτής, και κάθε ένας του γύρευε τον παρ'ά μπροστά. Έν τ'η απαλάμη βοήθειαν η δεκάρες και τα φράγκα, και ούτως κερ φούνιου πέρνει.

Φορούσε ένα λαίμοδέτη από κόκκινη κορδέλα της φωτιάς

Άν λοιπόν σε αγαπούσε ο Λαός για ποιό σκοπό παράταξες, άθλιε, τον στρατό, εναντίον των πολιτών.

Το έκανες εξεπίτληδες για να συμβη κανένα μπατατράκ, να πέσουν κάμποσα κορμιά, και να αίματοκυλήσης πραγματικώς την Ελλάδα, όπως είπε ο μακάριος Δεληγιώργης αφού την χρεωκόπησες.

Γι' αυτό έφερε τον συνταγματάρχην Βουτέ, για να σχηματίση στα πρώτα στρατιωτικά τετράγωνα μπροστά στο παλάτι;

Μπας και νόμισες αυτός και ού πώς είμαστε κουμμουνισται, πετρέλαισι, όπως ού δυναμίτιδες και τα λοιπά που συμβαίνουν στην Ευρώπη, ώστε να διατάξης εκείνα τα ντροπιασμένα έκτακτα μέτρα τα στρατιωτικά.

Και δεν ξέρεις βρέ κοροΐδο της φανταρίας, ότι ο στρατός είναι πολίτες, και ότι εις τον έσχατο κίνδυνο, μπορούν να σκοτωθούν, όχι όμως και να σκοτώσουν τους άδερφούς των;

Δεν έβαζες βρέ βλάκα, — και σε λέγω βλάκα, γιατί πλέον τα έχασες, και δεν ξέρεις τι κάνεις — δεν έβαζες πεντε δέκα χωροφύλακες στους δρόμους, που πάν στο παλάτι, και με ήσυχία να λέν στους πολίτας το δεν επιτρέπεται.

Άλλά όπως σε όλα τα πράγματά σου, Τρικουπικάκι, γιατί δεν είσαι πλέον Τρικούπαρος, είσαι θρασυδαίλος έτσι και αυτή την φορά φάνηκες άθλιος και έλεεινός και τρισάθλιος, όπως πλέον κατάντησες να ήσαι.

Να με συμπαθās που σου τα γράφω έτσι φουρκισμένα, αλλά είναι να μη φουρκιστή τινάς, αφού πάλι κορδόθηκε πρωθυπουργός και μάς άφησες στα κρύα, που ήθελα να γίνει κ' έγω πρέσβυς στη Μαδρίτη.

Μ' αυτό

τα πολιτικά κοντέψαμε να χάσωμε τη στρατά μας, τουτ'έστιν σας του να μη γράφωμε τα κοινωνικά μας, αλλά αφού ο Λαός παλάβωσε όλης της Ελλάδος, αποθανήτω λοιπόν και η ψυχή μου μετά των άλλων φίλων.

Ένας

χοντρός Πασαπέρνης, σαν να μη του φτάνουν η χιλιάδες που έχει, βγήκε χτές και θα γυρίξη βέβαιαι και σήμερα με δυο

που του τον είχε χαρίσει η έρωμένη του Χρόνενα, βγάλνοντάς τον από το καπέλο της.

Και φορούσε πάντοτε αυτόν για να της δείχνη καθώς έλεγε σ'ην αγάπη που της είχε, και πολλάκις φοrais όταν τον έλεγε εκείνη:

— Αί με σώνει πλιά, βρώμησε αυτός ο λαίμοδέτης άπάνω σου τον δεν αλλάζεις;

Έκεινος της απαντούσε:

— Έγώ ν' αλλάξω λαίμοδέτη, το δωρον των χειρών σου, όχι ποτέ, ουδέποτε κάμμια φορά, έν σοφ δεν αποθάνομε μαζί, η αν δεν αποθάνομε μαζί να πνιγώ μ' αυτόν.

Και του απαντούσε η Χρόνενα.

— Να ήτανε, καυμένη η ώρα που χάλασα το καπέλο μου και στην έδωσα αυτή την κορδέλα που νόμιζα πως θα μου στελνες άλλη βελλουδένια.

— Έγώ, κυρία μου, έγω να καταδεχτώ να στείλω δωρον προς έσένα για το μικρό δωρό σου; Και με πέρνεις τόσο πλέον αφιλότιμο ώστε να σε προσβάλλω να σου αντιχαρίσω μικρά πράγματα, μεθούριο, έπότην φθάση και δόση ο Θεός και τελειώσουν τα στέρανά μας, τότε βλέπεις τι δωρα έχω να σου κάνω.

— Ναί, από την προικιά μου.

— Α, Χρονάκι μου, μη το λές αυτό, γιατί η προικιά σου δεν θα ήναι πλέον προικιά σου, όταν στεφανοθώμε, σ'ν Θεώ, αλλά περιουσία μας, και επομένως από την περιουσία μου και περιουσία σου θα ζήσωμε, και τότε θα δ'ες λαίμοδέταις, κορδέλλαις, ρούχα και άπάνω ρούχα που θα σου κάνω.

— Απο ρούχα έχω, δεν είναι ανάγκη.

τρεις άλλους κρεμανταλάδες και μάζευαν υπογραφαις από τους καταστημπάτ'ρχας, ότι τάχα είναι εύχαριστημένοι από το Τρικούπη.

Δεν υπάρχει γελοιωδέστερο πράγμα, που έμα τολμήσουν να τυπώσουν τα όνόματα των ανθρώπων που γέλασαν, να βγή η Παληάνθρωπος, με την διάψυσι των ιδίων γελασθέντων.

Προσέχετε πολίτες, διότι πλέον κατάντησαν αυτοί οι ποσάπερνιδες να γίνουν και λωποδύτες των υπογραφών μας.

Φτου, να χαθήτε γαιδούρια, εκείνων εκεί, και δ'ω από τα μούτρα μας μας, ως που να τους τρίψωμε τα μούτρα εκεί που πρέπει.

Ο κύριος

Κορομυαλās, αυτός που βγάζει την Μεγάλη Έφημερίδα, με τα πολλά γράμματα που δεν τα διαβάξει τινάς, που ειζερε και έγραψε θρημβευτικώς πως έγω εξέβρισα τον Καρύδη και εκείνος έμένα, δεν ετόλμησε να γράψη προχτές την μπατάγια που έφαγε στο Πλημμελιολεικό, ενάγοντες τον κύρ Παρασκευαΐδη τον διαχειριστήν του Σιδηροδρόμου Πειραιώς, ότι τον εξέβρυσε σάματις έχει ανάγκη από έξυβρίτης ο Κορομυαλās, αφού σαν χοντρός που είναι το θεωρā καύχημά του, και ότι και αν του πουν, φτάνει να γίνεται λόγος και περί αυτού του Ριγολέτου της Αύλης, ήγουν του μασκαρά, που πάει κάθε μέρα στο παλάτι και караγκιόζλευεται, σαν θεατρίνος, ύστερα λέμε από αυτή την μπατάγια που έφαγε, άθωαθέντος όντος του Παρασκευαΐδου, παμφίφει και του εισαγγελέως σας μαζί έγύρευε και πολιτική αποζημιώσει είκοσι πέντε δραχμιαίς για την τιμή του που προσβλήθηκε.

Πολύ

στεινά την τιμήν τιμήν ο Κορομυαλās, και τον παρακαλούμε δεν μάς πουλά λίγη, για να την ρίξωμε στους άποπάτους μας προς άλλαξιοκαθάρισον.

Ήρθες ού, ο γιός ένούς ψωροτυπογράφου στα χρόνια εκείνα που δεν υπήρχαν άλλα τυπογραφεία και πλούτισε ο πατέρας σου και τα χαρμωτρώς τώρα ού να έναξης τον Παρασκευαΐδη, τον Αϊβαλιώτη, τον ανούλο του Κοτζαπέτρου, τον όποιον, βλάκα Κορομυαλās, αν δεν ξέρης ποιός ήτανε, διάβασε την

— Αί, μα δεν θα σου κάνω το νυρικό καπέλλο, τη ρόμπα, πώς το λέν εκείνο που στολίζονται η νυράδες, — ά, ναί, τον πέπλο, τους αρραβώνας έγω δεν θα τους πληρώσω, τα στιβάλια σου, τους παπάδες, τους ψάλτας, τη μαμή.....

— Ποιά μαμή;

— Ποιά μαμή; Να τη μαμή που θα πάρωμε για τα παιδιά που θα κάνωμε, η δεν ξέρεις, ότι τώρα στην Αθήνα γίνονται τόσα γεννητούρια, φανερά και κρυφά, ώστε δεν προφθάνουν, ποιά να πρωτοπιάσουν η μαμιαίς και πρέπει να ήναι από αρχίτερα άγκαζαρισμέναις. Αυτά όλα είναι έξοδα, κυρία μου, και έξοδα βαρβάτα, που ζοδεύονται χωρίς να πιάνουν τόπο. Θέλεις μεταξωτό φουστάνι νυρικό, ποιός θα σου το κάνη; Έγώ.

— Έγω, από την προικιά μου, πετάχτηκε και είπε η Χρόνενα.

— Μά είπαμε πως δεν υπάρχει πλέον προικιά σου έμα που γίνωμε τα δύο ένα, είναι του όλου, της ολομέλειας, θα κάνωμε πρώτο παιδιά και τα παιδιά θα γυρεύουν κληρονομία ως που τα ανατρέψωμε, ένταφισμούς, γιατί θα μάς πεθάνουν και μερικά, βαφτίσα, κουμπαριαίς, ρούχα, σχολιάτικα, καθημερνα, παπούτσα, καπέλλα, βιβλία, νοίκια, φαγεί στο σπίτι. Αμ πώς νομίζεις κυρία μου, πώς έτσι σήμερα ημέρα ζούν οι άνθρωποι χωρίς έξοδα.

— Μά και τόσα παιδιά δια μιās θα κάνωμε;

— Έμένα μου το λές αυτό; Έχω μια δύναμι, που μπορώ να γεμίσω για μια βραδυά όλο τον κόσμο από παιδιά.

— Πώ, πώ, φύγε από κοντά μου. Σε φοβούμαι. Πώ πώ!

ιστορία να τον μάθης αντίς να γράξης κωμωδίας χωρίς να γνωρίζης και να καταλαβαίνης, ότι κωμωδία όλου του κόσμου είσαι μόνος έσύ, και θα δώμε που θα καταντήσης άκωμα.

Σους. . . . να μη μάς μαθένει και ο κόσμος, αν και μάς ξέρη. Σους.... όπως και σώπασες για το ρεζιλίκι σου, Σους...

Επρός

τον Γιάννη Κατσικόπουλο, στον Περαιά. Μας γράφεις ότι το όνομα Τρικούπης αναγραμματιζόμενον γίνεται ύποκριτης Γειά σου, που το βρήκες, φίλτατε βλάκα, βρέ αυτό είναι παμπάλαιο και ήρθες ού να μάς το ξεφουρνήσης για καινούργιο. Το ξέρουν πλέον τα μωρά παιδιά.

Ός

τόσο έφτασε η βλακεία του Τρικούπη, ώστε κάθε ώρα και στιγμή μου έστειλε και κάμμια δεκαπενταριά έφιππους καθαλαρέους χωροφύλακας και μου κάνουν πολιορκία το σπίτι, τάχατες πως ξεπεζεύουν. Τον εύχαριστούμε για τη φρουρά του, και κατά μέρος για την βλακεία του, και ως ήναι εις γνώσι του ότι ο συντάχτης του Παληανθρώπου στα πολιτικά δεν ανακατεύεται, παρ'όσαις φοραις τον ανακατεύουν, αν πρόκειται δε να ανακατευτή ανακατεύτηκε τώρα για πρώτη και τελευταία φορά σαν βλάκας.

Εμένα

θα μου θάνουν κάλπη και έχω πεπειθήσι εις τον χαμάλη Λαό, όπως θέλουν να μάς καταντήσουν ότι θα έγω, ως τολμήση και ο Καλλιγας να θάνη κάλπη με όλα τα μελεούνια του, και βλέπομε που μετρούν τα μαύρα.

Άλλη φορά να με χέσετε αν σας γράψω πολιτικά, εκτός από τα σήμερα. Και να το θυμήτε, έν ημέρα διαρροίας.

Ο φίλος

τραγογένης Ματζάκος, που είναι στον άγιο Δημήτριο του ψωριού κάνει λείει και τον γιατρό μετά έξωτικά, τουτ'έστιν ήγουν δηλαδή, εξωρίζει και των γυναικων τα βυζα και παρακαλούμε ο Αθημος να βγάμη λόγο και γι' αυτή την υπόθεσι.

— Δεν θα σ' αφήσω να κοιμηθης όλη την νυχτιά, του γάμου μας, και όχι την νυχτιά μόνη εκείνη αλλά και όλη την βδομάδα και να δ'ης πως πετούν μια φορά τον Ήρακλη τον τριέσπερο, που παιδεύετανε ο Ζήνας να τον σφειάση, ήγουν γεννήση σε τρεις ημέραις, να δ'ης λέγω, πως θα σου τον πετάξω γώ για μια βραδειά.

— Μα έσύ είσαι θηρίο.

— Θηρίο; Ναί, μάλιστα, κυρία μου, είμαι θηρίο με κάνει ο έρωσ σου να ήμαι να γίνωμε θηρίο και μπορώ από τον έρωτά να σε φάγω τώρα άμέσως ζωντανή.

Και κουήθηκε να της ριχτή, να της κινή χειραψιαίς δηλαδή, άπάνω στον ένθουσιασμό του, αλλά και η Χρόνενα δεν ήτανε από κείνες που τα σήκωναν όχι τα φουστάνια της, αυτό το έκανε για να μη λερώσουν, αλλά τα χωρατά και του έδωσε μια σπροξά που κόντεψε να τον κινή τοιχογραφία.

Ζαλίστηκε ο άνθρωπος, τον πήρε το παράπονο, βγήκε έξω από την πόρτα, και από τον θυμό του εύγανε και έσχισε τον κορδελένιο λαίμοδέτη του, και επειδή δεν είχε να αγοράση άλλον, πενούσε και έδειχνε τον γιακά τον γυμνό, και της έλεγε άποκάτω από το παράθυρο.

— Με βλέπεις πως περπατώ; Δεν θα φορέσω άλλον λαίμοδέτη στην ζωή μου την άπασα, αν έσύ με το χεράκισου δεν μου δώσης έναν καινούργιο της φωτιάς. Έτσι θα περπατώ σαν κουρελιάρης, για να με βλέπης να ντρέπεται. Αυτά της έλεγε και έφευγε σαν να τον κινυγούσαν.

Και επειδή δεν τα χωρά όλα το φύλλο άποψε, τα γράφομε και μεθούριο, γιατί θαρρώ πως η κυρία παράξενη Χρόνενα, με τη, παραξενάδες της έχει να μάς φάη κάμποσα φύλλα.

"Αμ καλά εἶπε ὁ Δουζίνας ὅτι πρέπει νὰ καταργηθῇ τὸ ἱερατεῖον. Καὶ ναὶ μὲν δὲν ἐφτάσαμε ἀκόμα σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴν, ὥστε νὰ ἀνατρέψουμε τὴ θρησκίαν μας, ἀλλὰ καθὼς φαίνεται φτάνει ὁ καιρὸς ποῦ θὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ ἡ δουλειά, ὅπως πάῃ τὸ ἱερατεῖο μας νὰ μᾶς καταντήσῃ ἄθρησκους."

Ἡ πελπισία καπνοφάντου στὸ πένσιμο τοῦ Τρικούπη.

Στοῦ

Πύρου τὸ σχολεῖο ποῖος νομίζεται πῶς εἶναι βοηθὸς τοῦ ἑλληνικοῦ σχολεῖο; Ἐνα παιδαρέλι 18 χρονῶν, ποῦ μετᾶβαλε τὸ σχολεῖο εἰς ἔκθεσι τῶν πονηκαμισῶν του, βραχιῶν καὶ ἐν γένει τῶν κρεμαμένων του. Καὶ τὸ παιδαρέλι αὐτὸ, ἀπολύθηκε ἀπὸ τὸ Βαρβάκειο μὲ κακίστη διαγωγὴ. Ὅριστε, κύριοι τὸ τοιοῦτο ὄντάριον, τὸ κακίστης διαγωγῆς νὰ τὸ διορίσουν νὰ διδάξῃ τὴν ἠθικὴν στὰ παιδιὰ μας.

Χθεςινὸς Μοραπέφνης—Ἐλπίω καὶ τοῦ Τρικούπη τοῦ ἀθανάτου.

Ἐσπερέμαστα, βρε, παιδαρίον, τὰ σώβρακά σου, Ἐσπερέμαστα, καὶ κούτταξε πῶς νὰ μάθῃ λίγα γράμματα στὰ παιδιὰ ἀπὸ κείνα ποῦ δὲν ἔμαθες.

Κακοίθη.

Τηλεγράφημα

ἐνοῦς γάλλου μεγάλου ποῦ θὰ φύγῃ ἀναυλα ὅπως καὶ ἦρθε ποῦ τηλεγράφησε στὴν Εὐρώπη ἱερογλυφικῶς, διὰ μέσον τοῦ τελιοῦ τοῦ τηλεγράφου καὶ ἔλεγε τὰ ἐξῆς, μὰ πρὸς ποιὸν δὲν ξέρω.

Νὰ λοιπὸν τὸ τηλεγράφημα. «Ἐγκούς στρατοὺς παλάτους παρατάξιμους καὶ κανονιέρικους μανζῶν σὺν ὁμοῦ πέρ πυροβόλων ἐσεσώκαμε τὸν Ρουᾶ.

Ἄτῆνα ἀπανάστασις παίζουσι τὴ Μαρσαλιζα μὲ τὰ τουμπελέκια.

Ἐσώκαμεν τὸν Λαοῦν ἀπὸ τοῦ θάνατου φέρουνας καὶ τὰ καίκια τὰ καινούργια τὰ πουλέμικους μέσα στὴ χάβουζα παλατιοῦ ὑπερβολίου.

Σήμερα εἶμαι ἐπ' ὄπλοι ἄρμαις, καὶ κατόρθωκα νὰ φέριγκους ὑστερους καὶ πάλι ἐγκῶ τὸν Τρικούπη στὰ πράγμαμα τους. Γκῆτου καὶ τοῦ Τρικούπη.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Πετρέλαιου ἐν φόβῳ καὶ τρομάρῳ

Αὐτοῦ

τὸ φύλλο δὲν σᾶς τόχω γραμμένο μὲ κέφι γιὰτὶ γελᾶστικα καὶ ρίχτικα στὰ πολιτικά. Ἄλλη φορὰ δὲν τὸ ξανακάνω καὶ συχωράτεμε καὶ ὁ Θεὸς συχωρήσῃ σᾶς.

Εἰς

τὸ πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων πουλοῦν χαρτὶ μὲ τὴν δὲ καὶ πολὺ φτεινὸ.

Εἰς τὸ ἀποικιακὸν

Κατάστημα ἀδελφῶν Μουστάκα

ποῦ εἶναι στὴν πλατεῖα τοῦ ἀγίου Φιλίππου ἐκομίσθησαν κεφαλοτήρια Ἐθβαίτικα καὶ Μωραίτικα καὶ πουλοῦνται μὲ τόσον συγκαταβατικὰς τιμὰς καὶ μὲ τόση φτείνια ὥστε κατανατὰ κἀνεὶς νὰ νομίσῃ πῶς τὰ δίνουν τῆς τσάμπας, γιὰ τοὺς μεταπολιτικὰς μάλιστα γίνονται πὸ συγκατάβασις, τρέξετε, γιὰτὶ ἄρχησαν καὶ τὰ πῆραν μισροδιὰ καὶ πῆσαν μὲ τὰ μούτσα. Τὰ κουβαλοῦν δὲ πάντοτες, παιδιὰ τοῦ Καταστήματος καὶ στὰ Πατήρια ἀνκατοικᾶτε.